



ת"פ 24917/11/19 - מדינת ישראל נגד סמיר שעבאן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 24917-11-19 מדינת ישראל נ' שעבאן

בפני בעניין:	כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי המאשימה	מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים
נגד הנאשם	סמיר שעבאן ע"י ב"כ עו"ד חלבי	

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירה של הסגת גבול, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- חוק העונשין); ובביצוע עבירה של פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 5 + סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן- חוק הגנת הפרטיות).
2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן (תיקון מיום 27.10.20), ביום 16.7.18, בסמוך לשעה 02:00 בלילה, עמד הנאשם מחוץ לחלון חדרה של ס' (להלן- המתלוננת) ברחוב המדרגות בירושלים. הנאשם ניסה להזיז את סורגי החלון, והשקיף אל תוך חדרה של המתלוננת, אשר היתה באותה עת במיטתה, כשהיא לבושה בבגדים תחתונים בלבד.
3. בגין מעשים אלו, ולאחר שמיעת הוכחות, הרשעתי את הנאשם בעבירות המפורטות בסעיף 1 לעיל. הרשעתי נשענה על עדותה המהימנה של המתלוננת, על עדות עד ראיה ועל עדות הנאשם עצמו, שלמעשה לא סתר את הימצאותו במרפסת ביתה של המתלוננת בזמן הרלוונטי, ולא סיפק לכך הסבר מתקבל על הדעת. מצאתי חיזוק גם בהתנהגותו כשקראו לו לעצור, והוא ברח וניסה להתחבא, וקבעתי שהיא מעידה על תחושת אשמה ועל נסיון להימלט מנתינת הדין על מעשיו.
4. בדיון מיום 29.11.20 בקש ב"כ הנאשם שהנאשם ישלח לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר. בהחלטתי מאותו יום, קבעתי שלאור עמדת המאשימה לשנת מאסר בפועל, ונוכח העובדה שהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, אין מקום לשלוח אותו לשירות המבחן. כמו כן, הוריתי לממונה על עבודות שירות לבחון את האפשרות שהנאשם ירצה את עונשו בדרך זו.
5. לאחר שפעמיים המפגש עם הממונה על עבודות השירות סוכל, פעם אחת משום שהנאשם הגיע בלי מסמכים רפואיים, ופעם אחת משום שלא התייצב, ביקש ב"כ הנאשם בשנית את שליחת הנאשם לבחינת שירות המבחן. בדיון מיום 24.3.21 נעתרתי לבקשה.
6. עם זאת, גם לשירות המבחן נמנע הנאשם מלהתייצב.



טיעוני הצדדים לעונש

7. **ב"כ המאשימה** הגישה את הרישום הפלילי של הנאשם ואת הצהרת נפגעת העבירה. היא טענה לפגיעה בפרטיות ובתחושת הבטחון של המתלוננת, שהייתה בבגדים תחתונים בלבד במיטתה. לדברי ב"כ המאשימה, הנאשם טיפס עד לקומה השלישית בה התגוררה המתלוננת, בשעת לילה מאוחרת, והזיז את התריסים כדי לצפות בה. לאחר שזוהה על ידי שכן, ברח מהמקום. לטענתה, לאור מדיניות הענישה במקרים דומים, מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-14 חודשי מאסר בפועל. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם, ציינה ב"כ המאשימה את אי נטילת האחריות של הנאשם ואת חוסר האמפתיה שלו כלפי המתלוננת; את עברו הפלילי של הנאשם הכולל ביצוע עבירות דומות; את הימנעות הנאשם, פעם אחר פעם, מהתייצבות בפני הממונה על עבודות השירות או בפני שירות המבחן. על כן, עתרה ב"כ המאשימה לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ופיצוי למתלוננת.

8. **ב"כ הנאשם** ביקש לשלוח אותו שוב אל הממונה על עבודות השירות. הוא טען שהנאשם עבד בעבודות כפיים למחייתו ולא התייצב בפני הממונה כי היה בעבודה. עוד ציין את נסיבות חייו האישיים - גר עם אמו על אף גילו המבוגר, ומצוי בתנאים כלכליים קשים. בנוסף, היות והנאשם אינו חבר קופת חולים ואינו מבוסס, התקשה לטענת הסנגור במילוי הטפסים הנדרשים לצורך התייצבות בפני הממונה. לדבריו, התנהלות הנאשם מגלה בעייתיות מסוימת בתפיסת עולמו ובהבנתו, ואין לשלוח אותו למאסר מאחורי סורג ובריח מבלי לבחון אפשרות אחרת, מקלה יותר. על כן, שלחתי אותו **שוב**, אל הממונה על עבודות השירות. קבעתי שאם לא יתייצב, יראו בו כמי שמעדיף מאסר מאחורי סורג ובריח. הנאשם לא התייצב בפני הממונה חרף כלל ההזדמנויות שניתנו לו.

9. על כן, בדיון מיום 8.2.22 השלים ב"כ הנאשם את טיעוניו בפניי. לדבריו, האירוע בו הורשע הנאשם אירע לפני 3.5 שנים, ומאז לא היה מעורב בפלילים. לגבי עברו הפלילי, ציין שההרשעה האחרונה היא מלפני כ-10 שנים. לטענתו, האירוע נמשך זמן מועט מאד. על כן, עתר למתחם שמתחיל במספר חודשי מאסר ספורים שיכול וירוצו בעבודות שירות. הוא חזר על דבריו לפיהם היות והנאשם לא מבוסס התגלה קושי בהתייצבות בפני הממונה. נוכח חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ומאז הרשעה האחרונה, ביקש הסניגור לקבוע מתחם שמאפשר גם הימנעות ממאסר. עם זאת, ביקש שאם אכריע שיש להטיל עליו מאסר, שיהיה מדובר במאסר לתקופה קצובה ומדודה ולא בשנה שלמה, לה עתרה המאשימה.

דין

מתחם העונש ההולם

10. בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב **בערך החברתי** שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הוא הערך החברתי של ביטחון ותחושת המוגנות. נכתב רבות בפסיקה על כך ש"ביתו של אדם הוא מבצרו", ועל כך שהפגיעה בפרטיות כלפי מי שנמצאת בתוך ביתה



הינה פגיעה בוטה בערך המוגן. יצוין בהקשר זה שזכות הפרטיות היא גם זכות יסוד, המוכרת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. יפים לענייננו הדברים הבאים:

"הזכות לפרטיות היא, בין היתר, אחת הנגזרות של הזכות לכבוד. הכרה בפרטיות היא ההכרה באדם כפרט אוטונומי הזכאי לייחוד אל מול האחרים. ייחוד זה הוא המאפשר לאדם להתבצר באישיותו כבעלת משמעות הראויה לכיבוד. פרטיותו של אדם היא כבודו וגם קניינו. זוהי המסגרת באמצעותה הוא עשוי, אם הוא בוחר בכך, לפתח את עצמיותו ולקבוע את מידת המעורבות של החברה בהתנהגותו ובמעשיו הפרטיים. זהו "מבצרו" הקנייני, האישי והנפשי". (ע"פ 5026/97 ג'ק גלעם נ' מדינת ישראל (נבו) 13.06.1999).

הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר מדובר בפגיעה בפרטיותו של אדם בדלת אמותיו (ובמיטתו).

12. במקרה הנוכחי, הפגיעה בערך המוגן הינה בינונית. מחד, כפי שתיארה ב"כ המאשימה, הנאשם טיפס עד לקומה השלישית, בשעת לילה מאוחרת, כי ראה אור דולק בחלון חדרה של המתלוננת - הוא הראה מאמץ ונחישות להציץ פנימה. כמו כן, המתלוננת הייתה במיטתה, לבושה בבגדים תחתונים בלבד. מאידך, מדובר בפגיעה שנמשכה רגעים מועטים עד ששכנה של המתלוננת קרא לנאשם וגרם לו להמלט מהמקום.

13. בחינת מדיניות הענישה מעלה שבמקרים דומים בתי המשפט גזרו עונשים הנעים בין עונשים הצופים פני עתיד ובין מאסר מאחורי סורג ובריא למשך חודשים ספורים (ראו והשוו: ת"פ (שלום ראשל"צ) 27594-05-18 **מדינת ישראל נ' ראובן גולן** (נבו 17.03.2021); ת"פ (שלום רח') 30744-10-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו 07.09.2015); ת"פ 37040-07-15 (שלום י-ם) **מדינת ישראל נ' ימיני** (ניתן ביום 13.7.2017) ת"פ (שלום ב"ש) 15184-08-11 **מדינת ישראל נ' זארוק** (ניתן ביום 13.9.12)).

14. בנסיבות האמורות אני סבורה שמתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, לבין שנת מאסר בפועל.

קביעת העונש

15. בקביעת העונש ההולם בתוך המתחם, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ביניהן גם נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו ומאמציו לתקן את דרכיו ולהשתקם.

16. אין ספק שבענייננו הנאשם כלל לא לקח אחריות על מעשיו. יתר על כן, חרף הפניותיו החוזרות ונשנות לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן, הוא לא התייצב בפני הגורמים הללו. טענות בא כוחו בנוגע לחוסר היכולת למלא את המסמכים הרפואיים היו צריכות להיות מועלות בפני הממונה עצמו ולהגיע לפתרון כבר בפעם הראשונה בא הועלו. משהנאשם לא התייצב גם בשנית ובשלישית, אין לו להלין אלא על עצמו. יש לשקול נסיבות אלה לחובתו של הנאשם, בפרט כאשר הוזנה בפעם האחרונה שאם לא יתייצב בפני הממונה על עבודות שירות, יראו אותו כמי שמעדיף לרצות את עונשו מאחורי סורג ובריא.

17. לקולא, יש להתחשב בחלוק הזמן מעת ביצוע העבירה. האירוע בו הורשע הנאשם התרחש ביום 16.7.18. ב"כ



הנאשם ציין שמאז ועד עתה לא ביצע הנאשם עבירות נוספות, וכן שהרישום הפלילי שלו מונה הרשעה אחרונה משנת 2010. עם זאת, אין להתעלם מכך שהעבירה האחרונה של הנאשם היא עבירה הזוהה במהותה לעבירה בה הורשע כעת.

18. לצערי, ונוכח חוסר שיתוף הפעולה של הנאשם עם הממונה על עבודות השירות, אין מנוס מלהטיל עליו עונש של מאסר בפועל. יצוין, שאילו היה הולך אל הממונה, בכוונתי היה להשית עליו עונש של 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

19. נוכח כל האמור לעיל, אני משיתה על הנאשם את העונש הבאים:

א. מאסר למשך 5 חודשים. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי ביום 3.4.22 בשעה 8:00 בבית מעצר ניצן.

ב. מאסר למשך שמונה חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא יבצע את העבירות בהן הורשע. התנאי יחל ביום שחרורו מהכלא.

ג. פיצוי למתלוננת בסך 2,500 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ב-10 תשלומים, כאשר התשלום הראשון יהיה לא יאוחר מיום 1.3.22, ובכל 1 לחודש שלאחריו. המאשימה תמסור את פרטי המתלוננת למזכירות.

20. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, י"ב אדר א' תשפ"ב, 13 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.